

Forklaring til symbolet

"Det ufuldkomne menneske"

Symbolet blev aldrig udgivet i Martinus' tid, og der findes – os bekendt – ikke en autoriseret forklaring fra Martinus' side.

Kurt Christiansen har anbragt symbolet på forsiden af sin bog "Den seksuelle polforvandling" (2006), og i den anledning har Per Bruus-Jensen velvilligt nedskrevet, hvad Martinus har forklaret ham om symbolet, og denne forklaring er som følger:

Symbolforklaring

Symbolet viser det fysiske inkarnerede jordiske menneske i dets ufuldkomne vekselvirkning med verdensenergien og den hermed forbundne kosmiske verdensorden.

I Martinus' fremstilling er verdensenergien opbygget af 7 kosmiske grundenergier, hvoraf de seks avles af den syvende - moderenergien - der samtidig er ansvarlig for den kosmiske verdensorden.

Hos Martinus symboliseres moderenergien ved violet farve, og det ses, at symbolet er domineret af denne farve i venstre og højre side af symbolet i hele dets højde, samtidig med at den resulterende verdensorden kommer til udtryk gennem den måde, de andre farver er organiseret på; rød, orange, gul, grøn, blå og lys indigo. De nævnte farver følger efter hinanden i denne orden i hele symbolets højde, og da de hver især udtrykker en af de seks øvrige grundenergier, viser symbolet, at disse seks supplerende grundenergier organiseret på en måde, der minder om tangenterne på et klaver: i en slags oktaver.

I praksis svarer disse oktaver til det, Martinus omtaler som spiralafsnit eller spiraltrin, og hvor det samtidig gælder, at hvert spiraltrin udtrykker sig igennem et ud af syv mulige organismepprincipper, der også gentager sig selv i en særlig rækkefølge nedefra og opad. Det drejer sig om: 1. elementarpartiklens princip; 2. cellens princip; 3. organets princip; 4. organismens princip; 5. klodens princip; 6. solsystemets princip og 7. galaksens eller mælkevejsystemets princip, og hvor hvert princip har fået sin egen særlige signatur, vist ved de cirkulære ikoner i de violette felter i højre og venstre side af symbolet i hele dets højde (redegørelse for de enkelte ikoner er givet af Martinus selv i forbindelse med hans spiralsymbol - symbol nr. 14 i førsteudgaven af Det Evige Verdensbillede). Endelig skal der peges på, at de enkelte spiraltrin er opdelt i en mørkeepoke og en lysepoke, vist ved de sort/hvide felter, der i hele symbolets højde er indskudt mellem den

violette moderenergizone og de øvrige grundenergizoner i begge sider af symbolet.

Midt i symbolet ses det fysisk inkarnerede menneske i dets samspil med sin egen personlige, åndelige struktur, der er repræsenteret ved syv åndelige legemer med instinktlegemet yderst (rødt) og det personlige evighedslegeme inderst (violet). Og som resultat af dette samspil mellem den fysiske og den åndelige del af mennesket ses yderst den menneskelige aura, der med sit farvespil spejler karakteren og kvaliteten af det pågældende samspil, og hvor de grumsede områder symbolsk skal vise, at dette samspil ikke på alle punkter er harmonisk og hensigtsmæssigt og derfor giver anledning til forskellige problemer - herunder forskellige sygdomme i både sjæl og legeme.

Endelig ses inderst på overgangen mellem netop sjæl og legeme en takket figur. Denne symboliserer det særlige organiske system, der overhovedet muliggør et samspil mellem den finstofflige åndelige struktur og det grovstofflige fysiske legeme - det såkaldte koblingslegeme, der også spiller en rolle som overlevelseslegeme i den første tid efter døden fra det fysiske plan og i samme forbindelse rummer programmerne for den såkaldte vanebevidsthed i den første sfære.

Til sidst skal peges på, at det fysiske legeme også er opdelt i zoner med hver sin grundenergifarve. Dette skal udtrykke, at den fysiske organisme dybt nede i mikrokosmos (10 spiraltrin under menneskets eget) direkte næres og påvirkes af menneskets åndelige aktivitet; dvs. af aktiviteten i menneskets åndelige legemer, der hver for sig står i forbindelse med en bestemt zone i det fysiske menneskelegeme: instinktlegemet med huden og muskulaturen (rødt område); tyngdelegemet med fordøjelsessystemet (orange område); følelseslegemet med blod- og åndedrætssystemet (gult område); intelligenslegemet med hjerne- og nervesystemet (grønt område); hukommelseslegemet med skelettet, tænder og negle (indigo område); og endelig evighedslegemet med den genetiske kode og tilhørende oversættelsessystem (violet område; kun indirekte vist).

(Nærværende symbolforklaring hviler på Martinus' egen redegørelse over for undertegnede sidst i 1960'erne.)

Per Bruus-Jensen (2006).